

Daniel Uncu. Revoltă și speranță

written by [Daniel Uncu] | August 21, 2020

Asist revoltat și cât pot de vocal la noul tip de învățământ politico-ideologic impus peste tot în UE și în Statele Unite de către Noua Stângă (neo)marxistă, ecologistă și pervers polimorfă – ca să îl invoc pe Marcuse.

Noua realitate butaforică se construiește asiduu prin îndoctrinarea, manipularea, amenințarea și pedepsirea indivizilor neconformi.

Noua realitate distopică se edifică țăntoș prin rescrierea în metru corect politic a istoriei, a muzicii, a dramaturgiei, a beletristicii, a artei, a științei, a sportului și, vai, a tuturor formelor de expresie umană.

Noua realitate alienantă se bazează pe ideea că nimic nu mai poate exista în chip obiectiv – și, ca atare, trebuie distrus sau, în cel mai fericit caz, ignorat – decât cu aprobarea ideologică, subiectivă, a cerberilor marxismului cultural.

Noua realitate mistificantă prin discursul neobolșevismului deconstructivist societal este păzită strașnic de celulele de propagandă și control, care veghează zi și noapte cu intransigență revoluționară la respectarea liniei de dezvoltare multilaterală a societății omenești, în rit corect politic. Orice deviant riscă să fie redus la insignifianță.

Noua realitate de-a dreptul comunistoidă, implementată – printre altele... – și cu o halucinantă mândrie fluid sexuală, ne violează viețile, bucurându-se de privilegiul impunității stabilit de establishment. Ea ne cotopește astfel casa, ne pângărește familia, ne pervertește gândirea, ne interzice patria, ne rescrie legea, ne incendiază biserica. Și, vrea să ne închidă gura!

Este momentul, acum, “să rupem vraja falsei Europe și cruciada ei utopică și pseudoreligioasă către o lume fără frontiere”, adică este momentul “să nutrim un nou sens politic și un nou tip de om de stat”, așa cum magistral se afirma în “Declarația de la Paris” din octombrie 2017.

Nici o altă concluzie mai reconfortantă nu aş putea trage în acest context european și nord-american tenebros, decât cea pe care Phillipe Bénéton, Rémi Brague, Chantal Delsol, Roman Joch, Láncki András, Ryszard Legutko, Roger Scruton, Robert Spaemann, Bart Jan Spruyt și Matthias Storme o afirmă spre finalul răzvrătirii lor intelectuale din capitala Franței de acum trei ani!

De aceea nu îmi mai rămâne decât să o citez cu o nesățioasă speranță în revenirea la normalitate:

“Un bun lider politic administrează bunăstarea unui anumit popor. Un bun om de stat vede moștenirea noastră europeană comună și tradițiile naționale specifice ca pe daruri mărețe și dătătoare de viață, dar și ca pe lucruri fragile. El nu respinge o astfel de moștenire, nici nu riscă să o piardă de dragul unor vise utopice. El va râvni să fie cinstit de poporul său, nu va înseta după aprobarea comunității internaționale, care este de fapt aparatul de relații publice al oligarhiei”.